Instanța de fond: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. Viorica Dodon)
Dosarul nr. 3a-2657/25 (2-23145427-02-3a-20082025)

D E C I Z I E

24 iunie 2026 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru

Completul de Contencios Administrativ în componența:

Preşedintele completului, judecătorul	Sîrbu Victoria
Judecătorii	Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei
Grefier	Stratulat Maria și Sechiraș Doina

examinând în ședință închisă, apelul declarat de ***** împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 6 februarie 2025, adoptată în cauza de contencios administrativ la acțiunea înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrațiune privind anularea refuzului și obligarea la emiterea actului administrativ de admitere a solicitării,

C O N S T A TĂ :

Pretențiile reclamantului:

La data de 12 octombrie 2023 Aleksandr Noskov a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrație privind anularea refuzului și obligarea la emiterea actului administrativ de admitere a solicitării.

În motivarea acţiunii reclamantul indică că, prin decizia nr. ***** din 21 septembrie 2023 Direcția azil şi apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI i-a respins cererea de azil. Decizia i-a fost comunicată la 29 septembrie 2023. Reclamantul a menționat că nu este de acord cu această decizie, o consideră ilegală şi pasibilă anulării. A specificat că s-a născut la *****, în *****, este *****. A venit în Republica Moldova în 2022 cu scopul de a solicita azil.

A mai menționat cu privire la întoarcerea sa în țara de origine că aceasta este exclus din motiv că nu se simte în siguranță pe teritoriu acesteia din următoarele motive. Referitor la plecarea sa din țara de origine menționează că în anul 1998 a plecat în Ucraina. Pe teritoriul Ucrainei s-a aflat din anul 1998 până în 2022. Motivul care a stat la baza plecării din Tadjikistan a fost dorința de a locui pe teritoriul Ucrainei. Invocă că îi este frică să se întoarcă în țara de origine din cauza

că în anul 1998 a fost implicat într-un conflict cu alți cetățeni al Tadjikistanului. Pe teritoriul Ucrainei s-a aflat ilegal, în baza pașaportului intern al Tadjikistanului expirat în anul 2015. Pe teritoriul Republicii Moldova a intrat la data de 15 noiembrie 2022, după începerea invaziei *****e asupra Ucrainei, din motiv că a fost depistat cu ședere ilegală de către organele de drept din Ucraina şi i-a fost aplicată măsura de interdicție de a intra pe teritoriul Ucrainei. Referitor la motivul solicitării azilului în Republica Moldova, a declarat că nu vrea să se întoarcă în Tadjikistan şi vrea să locuiască pe teritoriul Republicii Moldova.

Prin prisma art. 17, 42, 48 din Legea privind azilul, reclamantul a invocat că în decizia contestată lipsește atât cercetarea tuturor aspectelor relevante ale cererii de azil, cât şi întemeierea autorităților competente pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât şi pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine, care este obligatorie în virtutea prevederilor art. 48 al Legii nr. 270.

Totodată, reclamantul făcând referire la prevederile art. 3, 5, 6, 7, 10, 17, 20, 21, 36, 39, 189, 206 Cod administrativ, art. 6 alin. (1) lit. a)-c), 56 lit. a)-f) din Legea nr. 200 din 16 iulie 2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova, învederează că prin noțiunea de azil se înţelege o instituție juridică prin al cărei intermediu statul oferă străinului protecție, recunoscându-i statutul de refugiat şi acordându-i protecție umanitară, protecție temporară sau azil politic, iar beneficiar de protecție internațională este cetățeanul străin sau apatrid căruia i s-a recunoscut statutul de refugiat sau i s-a acordat protecție umanitară.

Prin urmare, se atestă că pentru admiterea cererii de azil este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție, la fel, trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil şi decizia sa de a fugi din țară, motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție, de faptele relevante referitoare la țara de origine, de declarațiile şi documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire Ia faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat.

Din motivarea deciziei de respingere observă că Direcția azil şi apatridie a IGM al MAI nu a efectuat o verificare minuțioasă a cererii sale de oferire a unei protecții pe teritoriul Republicii Moldova.

Astfel, reclamantul a solicitat anularea deciziei Direcției azil şi apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI nr. ***** din 21 septembrie 2023 și obligarea Direcției azil şi apatridie să-i acorde azil pe teritoriul Republicii Moldova, statutul de refugiat.

Poziţia instanţei de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 6 februarie 2025, s-a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Aleksandr Noskov împotriva Inspectoratului General pentru Migrație privind anularea Deciziei Direcţiei azil şi apatridie nr. ***** din 21 septembrie 2023 cu privire la respingerea cererii de azil și obligarea la emiterea actului administrativ privind acordarea azilului pe teritoriul Republicii Moldova, statutul de refugiat.

Solicitarea apelantului:

Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 14 martie 2025, ***** a declarat cerere de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 6 februarie 2025, cu emiterea unei noi decizii prin care acțiunea reclamantului să fie admisă.

Termenul de declarare a apelului:

Potrivit art.232 alin.(1) și (2) din Codul administrativ, apelul se depune la instanţa de judecată care a emis hotărîrea contestată în termen de 30 de zile de la pronunţarea dispozitivului hotărîrii, dacă legea nu stabileşte un termen mai mic.

Motivarea apelului se prezintă la instanţa de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărîrii motivate.

Din materialele cauzei rezultă că, dispozitivul hotărârii instanţei de fond a fost pronunțat public la 6 februarie 2025 și la data de 14 februarie 2026, a fost depusă motivarea apelului, astfel Colegiul constată că, apelul a fost depus în interiorul termenului legal.

Argumentele participanților la proces:

În motivarea cererii de apel a indicat apelantul că nu este de acord cu hotărârea primei instanțe, o consideră neîntemeiată, nefondată şi pasibilă de casare, întrucât prima instanţă nu a motivat hotărârea judecătorească în fapt şi în drept, în ordinea logică corespunzătoare, conform evoluţiei situaţiei de fapt şi de drept în timp. Prima instanţă, în mod neclar, nu a constatat un drept lezat şi o încălcare a intereselor reclamantului.

Declară apelantul că nu este de acord cu respingerea cererii de azil, deoarece noțiunea de refugiat, enunțată în art. 1 secțiunea A pct. 2 din Convenția din 1951 privind statutul refugiaților, prevede recunoașterea statutului de refugiat pentru persoana care, în urma unor temeri justificate de a fi persecutată din cauza rasei, religiei, naționalității, apartenenței la un anumit grup social sau opiniilor sale politice, se află în afara țării a cărei cetățenie o are și care nu poate sau, din cauza acestei temeri, nu dorește protecția acestei țări.

Din noțiunea de refugiat prevăzută de Convenție se înțelege că cele cinci motive de persecuție a refugiaților sunt: rasa, religia, naționalitatea, apartenența la un anumit grup social și opinia politică. În cererea de azil și, ulterior, în cadrul interviului la Direcția Azil și Integrare, acesta a invocat următoarele motive de

solicitare a azilului, cum ar fi frica să se întoarcă în țara de origine din motivele invocate mai sus, situație ce se înscrie în una dintre cele cinci categorii prevăzute de Convenția din 1951.

În conformitate cu prevederile art. 17 alin. (1) din Legea privind azilul: „Statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nicio cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.”

În conformitate cu prevederile art. 42 din Legea privind azilul: „(2) La soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente au obligația să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia.” Iar, în conformitate cu prevederile art. 48 din Legea privind azilul: „(1) La evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau de a fi expus la un risc serios, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine.”

Din motivarea deciziei de respingere se observă faptul că Direcția Azil și Integrare a Inspectoratului de Azil al MAI nu a efectuat o verificare minuțioasă a cererii sale de oferire a unei protecții pe teritoriul Republicii Moldova.

Apelantul consideră că prima instanță a creat un pretext artificial în privința reclamantului, prin care îi încalcă flagrant dreptul de acces la o instanță, prevăzut de art. 20 din Constituție, care stabilește că orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care îi violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime. Nicio lege nu poate îngrădi accesul la justiție.

În ședința instanței de apel, apelantul *****, fiind reprezentată de avocatul Natalia Gaina a susținut cererea de apel, solicitând admiterea acesteia, în sensul declarat.

Reprezentantul intimatului Inspectoratul General pentru Migrație, Grosu Iulia, a pledat pentru respingerea cererii de apel, cu menținerea hotărârii primei instanțe.

Aprecierea instanței de apel:

Potrivit art.195 din Codul administrativ, procedura acţiunii în contenciosul administrativ se desfăşoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepţia art.169–171.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, examinînd cererea de apel, instanţa de apel adoptă una dintre următoarele decizii –respinge apelul.

Potrivit art.194 alin.(1) din Codul administrativ, în procedura în prima instanță, în procedura de apel și în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătorești se soluționează din oficiu probleme de fapt și de drept.

În conformitate cu prevederile art.231 alin.(2) din Codul administrativ, pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Potrivit art.219 alin.(1) – (3) din Codul administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

În corespundere cu prevederile art.221 alin.(2) din Codul administrativ, pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Prevederile art.220 alin.(1) din Codul administrativ, stabilesc că, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87–93.

Din conținutul art.93 din Codul administrativ, se stabilește sarcina probațiunii, potrivit căreia, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin.(1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sînt admisibile doar în baza prevederilor legale.

În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

Astfel, instanţa de apel, verificând legalitatea şi temeinicia hotărârii primei instanţe, constată că aceasta urmează a fi menţinută, ori concluziile primei instanţe, expuse în hotărâre, sunt în corespundere cu circumstanţele cauzei şi normele de drept material au fost aplicate corect.

Circumstanţele de fapt ale cauzei:

Completul specializat a stabilit că Noskov Aleksandr s-a născut la data de ***** în Hudjand, Tadjikistan, este de naționalitate ***** şi de religie creștin.

În susținerea identității sale, solicitantul a prezentat la Direcția azil şi apatridie (în continuare Direcție) pașaportul intern expirat în original cu nr. ***** eliberat la data de 03 martie 1998 şi valabil până la data de 11 ianuarie 2015.

La data de 11 ianuarie 2023 solicitantul de azil s-a adresat la Direcția azil şi apatridie cu o cerere pentru acordarea unei forme de protecție în Republica Moldova.

Prin decizia nr. ***** din 21 septembrie 2023 Direcția azil şi apatridie a Inspectoratului General pentru Migrațiune a respins cererea de azil depusă de Aleksandr Noskov.

Nefiind de acord cu Decizia menționată, la 12.10.2023 reclamantul s-a adresat cu prezenta acțiune în instanța de judecată.

Conform art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Potrivit art. 20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Art. 39 din Codul administrativ, pledează, (1) Controlul judecătoresc al activităţii administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit. (2) Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art.17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanţei de judecată competente.

Conform art. 189 alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ.

Potrivit art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziţie, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Conform art. 11 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, actele administrative individuale pot fi acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Instanța de apel statuează că, actul administrativ individual – decizia Direcției azil şi apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI nr.

***** din 21 septembrie 2023, constituie act defavorabil reclamantului, întrucât prin actul respectiv ultimului i-a fost refuzată cererea de azil.

Iar, din analiza actului administrativ contestate, reieșind din solicitările înaintate, se atestă că acțiunea dedusă judecății este una în obligare, conform art.206 din Codul administrativ.

Completul judiciar atestă că ***** este subiect de sesizare a instanței de contencios administrativ, a depus acțiunea în termen, iar acțiunea depusă nu este exceptată de la controlul judiciar, prin urmare, motive de inadmisibilitate a acțiunii în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) din Codul administrativ, la caz nu sunt, din care motive, acțiunea este admisibilă și pe cale de consecință se va purcede la examinarea pe fond a acesteia.

Cu referire la obiectul de studiu al instanței de judecată, Completul notează că potrivit art.17 Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18.12.2008, (1) *Statutul de refugiat se recunoaşte, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat* pe motive de rasă, religie, naţionalitate, apartenenţă la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara ţării a cărei cetăţenie o deţine şi care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu doreşte să se pună sub protecţia acestei ţări; sau care, nedeţinînd nici o cetăţenie şi găsindu-se în afara ţării în care îşi avea domiciliul legal şi obişnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu doreşte să se reîntoarcă.

Conform art. 19 Legea nr. 270 din 18.12.2008, protecţia umanitară se acordă străinului care nu îndeplineşte condiţiile pentru recunoaşterea statutului de refugiat, dar în a cărui privinţă există motive serioase şi întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în ţara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) şi nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu doreşte să obţină protecţia respectivei ţări.

Potrivit art. 42 Legea nr. 270 din 18.12.2008, (1) La soluţionarea cererilor de azil, autorităţile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt şi de drept care ar putea conduce la soluţionarea cauzei, chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menţionată expres în cererea de azil sau în plîngere.

(2) La soluţionarea cererilor de azil, autorităţile competente au obligaţia să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia.

Conform art. 43 Legea nr. 270 din 18.12.2008, (1) Cererile de azil sînt examinate în mod individual, obiectiv şi imparţial de către un personal calificat, care cunoaşte standardele relevante aplicabile în domeniul legislaţiei privind azilul.

(2) La examinarea cererii se vor lua în considerare informaţiile precise şi actualizate din surse diferite despre situaţia generală din ţara de origine a solicitantului de azil, pentru evaluarea situaţiei lui personale.

(3) Motivele de acordare a unei forme de protecţie, în condiţiile prezentei legi, se examinează în cadrul unei proceduri unice, succesiv, din perspectiva corespunderii definiţiei de refugiat şi aflării în una din situaţiile pentru care se acordă protecţie umanitară.

(4) Cererile de acordare a protecţiei temporare se examinează în conformitate cu art.22–27.

Potrivit art. 44 Legea nr. 270 din 18.12.2008, atunci cînd o parte din motive sau cînd toate motivele invocate în cererea de azil, care ar justifica acordarea unei forme de protecţie, nu sînt probate cu documente sau cu alte dovezi, se acordă beneficiul dubiului dacă sînt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiţii:

a) solicitantul a depus toate eforturile pentru a-şi susţine cererea de azil;

b) toate elementele relevante aflate la dispoziţia solicitantului au fost prezentate, iar lipsa unor astfel de elemente a fost justificată în mod rezonabil;

c) declaraţiile solicitantului sînt considerate coerente şi plauzibile şi nu sînt contrazise de informaţiile din ţara de origine, relevante pentru cazul acestuia;

d) solicitantul a depus cererea de azil cît mai curînd posibil, iar eventuala întîrziere este justificată prin motive întemeiate;

e) credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită.

Potrivit art. 45 Legea nr. 270 din 18.12.2008, (1) Actele considerate ca fiind o persecuţie, în sensul art.17, trebuie:

a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art.15 alin.(2) din Convenţia europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărîrea Parlamentului nr.1298-XII din 24 iulie 1997;

b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sînt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menţionată la lit.a).

(2) Actele de persecuţie care pot fi calificate ca atare potrivit alin.(1) pot să ia forma:

a) actelor de violenţă fizică şi psihică, inclusiv a celor de violenţă sexuală;

b) măsurilor legale, administrative, poliţieneşti şi/sau judiciare care sînt discriminatorii sau care sînt aplicate într-o manieră discriminatorie;

c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporţionate;

d) imposibilităţii rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporţionate;

e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci cînd îndeplinirea serviciului militar ar presupune

săvîrşirea de infracţiuni sau de acte care cad sub incidenţa clauzelor de excludere prevăzute la art.17;

f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

(3) Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înţelege prezenţa uneia din următoarele situaţii:

a) existenţa unei condamnări la pedeapsă capitală sau existenţa pericolului execuţiei;

b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în ţara sa de origine;

c) ameninţarea gravă şi individuală la viaţa sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violenţă generalizată în situaţii de conflict armat internaţional sau intern.

Potrivit art. 48 Legea nr. 270 din 18.12.2008, (1) La evaluarea temerii bine întemeiate de persecuţie sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autorităţile competente trebuie să se bazeze atît pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii ţării de origine, cît şi pe cele care s-au desfăşurat ulterior părăsirii ţării sale de origine.

(2) O temere bine întemeiată de persecuţie sau un risc real de a fi supus unor vătămări grave se poate baza pe acţiuni exercitate de solicitant după părăsirea ţării de origine, în special în cazul în care s-a stabilit că acţiunile respective constituie expresia şi continuarea convingerilor sau a orientărilor pe care le avea în ţara de origine.

Potrivit art. 63 alin. (2) lit. a) Legea nr. 270 din 18.12.2008, cererea de azil este considerată evident nefondată dacă solicitantul a făcut declarații incoerente, contradictorii, puțin plauzibile sau insuficiente, care fac, în mod cert, neconvingătoare afirmația sa că a fost supus unor persecuții.

Fiind investită cu judecarea prezentei cauze, Judecătoria Chișinău, sediul Centru prin hotărîrea din 6 februarie 2025, a respins acțiunea în contencios administrativ a reclamantului *****.

Completul judiciar constată că, hotărîrea instanței de fond este întemeiată, a fost adoptată cu aprecierea corectă a probelor administrate și aplicarea justă a normelor de drept material și procedural, reieșind din următoarele motive.

Instanța de apel a reținut că potrivit notelor de interviu, care a avut loc la sediul Centrului de Plasament Temporar al Străinilor cu prilejul intervievării solicitantului de azil, reclamantul a comunicat că, referitor la motivul plecării din țara de origine, a declarat că în anul 1998 a plecat în Ucraina. Pe teritoriul Ucrainei, s-a aflat din anul 1998 până în 2022. În cadrul interviului, solicitantul a declarat că motivul care a stat la baza plecării din Tadjikistan a fost dorința acestuia de a locui pe teritoriul Ucrainei. Solicitantul a mai invocat şi frica de a se

întoarce în țara de origine din cauza că în anul 1998 a fost implicat într-un conflict cu alți cetățeni ai Tadjikistanului. A declarat că nu a avut probleme cu autoritățile de stat atunci când a părăsit teritoriul Tadjikistanului. Solicitantul a declarat că pe teritoriul Ucrainei s-a aflat ilegal, în baza pașaportului intern al Tadjikistanului expirat în anul 2015. A intrat pe teritoriul Republicii Moldova la data de 15 noiembrie 2022, după începerea invaziei *****e asupra Ucrainei din motiv că acesta a fost depistat cu ședere ilegală de către organele de drept din Ucraina şi i-a fost aplicată măsura de interdicție de a intra pe teritoriul Ucrainei. Referitor la motivul solicitării azilului în Republica Moldova, acesta a declarat că nu vrea să se întoarcă în Tadjikistan şi vrea să locuiască pe teritoriul Republici Moldova.

Astfel, după cum rezultă din notele de interviu, reieșind și din declaraţiile reclamantului *****, aceasta nu a fost supusă unor tratamente contrare prevederilor art. 3 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului din partea autorităților Federației *****e părăsind ţara de origine, din alte considerente și anume, dorința de a locui pe teritoriul Ucrainei.

Dimpotrivă, reclamantul a menționat că a plecat legal din țara de origine, îndreptându-se spre Ucraina, iar ulterior a venit în Republica Moldova.

În acest context, evaluând declarațiile făcute de solicitantul de azil, nu a stabilit într-o măsură rezonabilă că rămânerea sa în continuare în țara sa de origine ar deveni intolerabilă pentru sine din motivele enunțate în definiția refugiatului, sau că ar deveni intolerabilă din aceleași motive dacă s-ar întoarce acolo, respectiv, Inspectoratul General Pentru Migrație, a concluzionat că nu rezultă existența unei temeri bine-întemeiate.

Deasemenea, reclamantul nu a identificat nici un motiv imperios de temere, or, analizând motivele invocate de către solicitanta de azil, ceea ce ține de motivul părăsirii țării de origine și solicitării azilului, s-a conchis că aceasta nu a individualizat nici o temere rezonabilă.

Tot în acest context, trebuie de evidențiat că, solicitantul de azil nu a individualizat nici o acțiune, care ar fi îndreptată asupra sa, ce ar prezenta un pericol pentru viaţa personală.

Colegiul reține că deși ***** a enunțat că a fost supus condamnării în ţara sa de origine, reclamantul nu a menţionat faptul că în privinţa sa au fost aplicate acte de persecuţie, în sensul art. 17 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, care ar fi suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura prevăzută.

Totodată, apelantul ***** nu a reuşit să susţină prin probe pertinente şi concludente afirmațiile sale de teamă faţă de persecuţii sau alte vătămări grave la care ar putea fi expus în Tadjikistan, or, nu au fost constatate circumstanţe sau

probe, care ar demonstra că la revenirea reclamantului în ţara de origine aceasta poate fi în pericol.

Solicitantul de protecţie internaţională nu a prezentat dovezi concrete care ar demonstra că autorităţile din Tadjikistan i-ar fi cauzat dificultăţi sau l-ar fi persecutat. Prin urmare, în lipsa unor dovezi specifice privind acţiunile autorităţilor care ar putea pune în pericol viaţa sau integritatea solicitantei, afirmaţiile acestuia sunt abstracte şi insuficiente pentru a proba o teamă întemeiată de persecuţie.

Mai mult, materialele administrate la procedura administrativă atestă că ***** se bucură de protecţia autorităților naţionale în ţara de origine şi acestea niciodată nu au întreprins măsuri împotriva reclamantului, ce ar pune în pericol viaţa şi integritatea acestuia, din contra, reclamantul ***** a părăsit ţara de origine legal, în baza unui act valabil eliberat de statul național, în lipsa unor circumstanţe care ar fi constrâns-o la asemenea pas.

Deasemenea, reclamantul nu a prezentat dovezi concrete, care să arate că autorităţile din Tadjikistan i-ar fi cauzat dificultăţi sau l-ar fi persecutat, astfel, în lipsa unor dovezi specifice privind acte sau acţiuni ale autorităţilor care ar putea pune în pericol viaţa sau integritatea solicitantului, afirmațiile acestuia sunt considerate prea generale pentru a susţine o teamă întemeiată de persecuţie.

Aşadar, temerea invocată de solicitant nu este una întemeiată şi nu există o probabilitate reală ca, în cazul întoarcerii în ţara de origine, viaţa şi integritatea corporală a acesteia să fie puse în pericol, nefiind prezentate suficiente probe pentru a considera că există o probabilitate rezonabilă ca solicitantul de protecţie internaţională să fie supus acţiunilor ce ar duce la încălcarea drepturilor sale fundamentale, care să constituie acte de persecuţie.

Pe cale de consecință, în vederea admiterii cererii de azil este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție, la fel, trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară, iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat, fapta respectivă nefiind stabilită în prezenta cauză, contrar aserțiunilor reclamantului invocate în cererea de apel.

Astfel, instanța de apel a constatat fără echivoc că este corectă concluzia primei instanțe cu privire la legalitatea actului administrativ contestat – decizia Direcției azil şi apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI nr. ***** din 21 septembrie 2023, iar temeiuri de anulare al acesteia nu se atestă, or, reclamantul nu a administrat careva probe, care să demonstreze asupra faptului că în caz de reîntoarcere în ţara de origine, viața sa se află în pericol, cît și faptul că există un risc real de a fi supus unor tratamente contrare prevederilor art. 3 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului, or persoana care pretinde că va fi

supusă unui risc, trebuie să susţină afirmaţiile sale cu probe incontestabile şi convingătoare.

Instanța de apel notează că, contrar normelor de drept care reglementează sarcina probațiunii în contencios administrativ conform art. 93 alin. (1) din Codul administrativ, apelantul nu a adus careva probe în susținerea pretențiilor în instanța de apel, prin urmare, Completul judiciar concluzionează că instanța de fond just a aplicat normele legale relevante la circumstanțele speței, a dat apreciere completă obiectivă şi sub toate aspectele probelor, iar hotărîrea dată este legală şi întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor şi intereselor legitime ale participanţilor la proces.

Deasemenea, Completul judiciar mai consideră important de remarcat faptul că, apelanta utilizînd calea de atac, în limite legale nu a prezentat în instanța de apel probe, pe care nu a avut posibilitatea să le prezinte instanței de fond și care ar fi de natură să răstoarne concluziile expuse în hotărîrea contestată, iar esența alegațiilor din apel sunt similare celor expuse în fața primei instanțe, care au fost dezbătute și corect respinse.

Astfel, din considerentele menționate şi având în vedere că hotărârea primei instanţe este legală şi întemeiată, iar argumentele invocate de către apelant sunt nefondate şi combătute integral prin constatările expuse supra, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat de ***** şi a menţine hotărârea primei instanţe.

În conformitate cu prevederile art.240 alin.(1) lit. a) din Codul administrativ, art. 389-390 din Codul de procedură civilă, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,

D E C I D E :

Apelul declarat de *****, se respinge.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 6 februarie 2025.

Decizia cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni.

Preşedintele şedinţei,
Judecătorul Sîrbu Victoria

Judecătorii Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei

Copia corespunde originalului / judecător/